

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/58/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201422
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1011201422.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: MAC TV s.r.o., Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, zastúpený: Mgr. Peter Ďurček, AK Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiiu Slovenskej republiky, Dobrovičova 8, P.O. Box 155, 810 00 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/63/2011 z 10. mája 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/156/2011-38 zo 16. októbra 2012 v spojení s opravným uznesením č. 3S/156/2011-105 z 13. júna 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/156/2011-38 zo 16. októbra 2012 v spojení s opravným uznesením č. 3S/156/2011-105 z 13. júna 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 3S/156/2011-34 zo 16. októbra 2012 v spojení s opravným uznesením č. 3S/156/2011-105 z 13. júna 2013 zrušil rozhodnutie žalovaného č. RL/63/2011 z 10. mája 2011 podľa § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), nakoľko dospel k záveru, že rozhodnutie neobsahuje dostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že žalovaný na svojom zasadnutí dňa 15.02.2011 prijal uznesenie o začatí správneho konania, voči MAC TV, s.r.o. vo veci možného porušenia § 36 ods. 2 a § 34 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“). Oznámenie o začatí správnych konaní boli účastníkovi konania doručené dňa 01.03.2011. Na základe tejto skutočnosti sa začalo správne konanie č. 104-PLO/O/902/2011 vo veci dohľadu na dodržiavaním zákona o vysielaní a retransmisii. Začatie správnych konaní bolo účastníkovi konania riadne oznámené a doručené a bol vyzvaný, aby sa do 10 dní od doručenia vyjadril. Účastník konania sa k oznámeniu o začatí správneho konania vyjadril dňa 05.04.2011. Predmetné správne konanie bolo začaté z dôvodu, že komunikáty, ktoré odvysielal dňa 02.11.2010 o cca 20:12 hod.; 20:24; 20:51; 21:23; 21:51; 22:23; 22:40; 22:41 hod., označovali za sponzora programu spoločnosť Kofola a.s. a spoločnosť Orange Slovensko, a.s. a mohli naplniť definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii. Druhú povinnosť porušil žalobca ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že na

programovej televíznej službe JOJ dňa 20.10.2010 v čase medzi 20:00 hod. a 21:00 hod., 21:00 a 22:00 hod., 22:00 a 23:00 hod. odvysielal reklamné šoty vo väčšom rozsahu ako povolených 12 minút. Na základe uvedených skutočností žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým vyslovil, že žalobca porušil povinnosť ust. v § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii a povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 tohto zákona tým, že dňa 20.10.2010 na programovej službe JOJ odvysielal pred programom Najlepšie počasie o cca 20.20 min. komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť Kofola a.s. a pred, po a počas programu Quantum of Solace o cca 20:24 hod.; 20:51; 21:23; 21:51; 22:23; 22:40; 22:41 hod. odvysielal komunikáty označujúce za sponzora programu spoločnosť Orange Slovensko, a.s., ktoré naplnili definíciu reklamy, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby ako aj ďalšiu povinnosť tým, že na programovej televíznej službe JOJ dňa 20.10.2010 v čase medzi 20:00 a 21:00 hod., medzi 21:00 a 22:00 hod.; medzi 22:00 a 23:00 hod. odvysielal reklamné šoty vo väčšom rozsahu ako povolených 12 minút. Za uvedené porušenia zákona o vysielaní a retransmisii mu žalovaný uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii sankciu - upozornenie za porušenie zákona.

Podľa názoru krajského súdu výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje presný opis skutku, ktorým malo prísť k porušeniu právnej povinnosti vysielateľa. Pokiaľ žalovaný vo svojom rozhodnutí uvádza, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že dňa 20.10.2010 na programovej službe JOJ odvysielal pred programom Najlepšie počasie o cca. 20.12 hod. komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť Kofola a.s. a pred a počas programu Quantum of Solace o cca. 20.24, 20.51, 21.51, 22.23, 22.40, 22.41 hod. odvysielal komunikáty označujúce za sponzora programu spoločnosť Orange Slovensko, a.s., ktoré naplnili definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby, dospel krajský súd k záveru, že takto vymedzený skutok, je nedostatočný, keďže výrok rozhodnutia správneho orgánu musí predovšetkým obsahovať podrobný popis skutku v rozsahu miesta, čas a spôsob spáchania deliktu, spolu s uvedením takých skutočností, aby popísaný skutok nebol zameniteľný s iným.

Z uvedeného krajský súd vyvodil záver, že v napadnutom rozhodnutí absentuje skutková veta, keďže vymedzenie skutku je nedostatočné. Vo výroku napadnutého rozhodnutia je uvedené, že vysielateľ v uvedenom programe odvysielal komunikáty označujúce sponzora programu, ktoré naplnili definíciu reklamy. Z výroku napadnutého rozhodnutia však nie je možné ustáliť, čím konkrétne uvedené komunikáty naplnili definíciu reklamy, t. j. akým konkrétnym spôsobom bol delikt spáchaný. Uvedené pochybenie vyhodnotil krajský súd tak, že má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného pre nezrozumiteľnosť.

Ostatnými námietkami uvedenými v žalobe sa krajský súd nezaoberal.

O trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu priznal úspešnému žalobcovi v celkovej výške 550,75€ podľa § 250k ods. 1 OSP.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne. Podľa názoru žalovaného rozhodnutie prvostupňového súdu vykazuje vady podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, ktoré spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko výroková časť predmetného rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa názoru žalovaného, výroková časť rozhodnutia exaktne popisuje konanie, ktorého sa žalobca dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu. Sám krajský súd vo svojom rozsudku uvádza, cit.: „...výrok rozhodnutia správneho orgánu musí predovšetkým obsahovať podrobný popis skutku v rozsahu miesta, čas a spôsob spáchania deliktu, spolu s uvedením takých skutočností, aby popísaný skutok nebol zameniteľný s iným “.

Žalovaný poukázal na fakt, že z vyššie uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že skutok identifikovaný vo výroku zrušeného rozhodnutia, by v žiadnom ani hypotetickom prípade nemohol byť zamenený s iným skutkom. Žalovaný nesankcionoval žalobcu za odvysielanie konkrétnych propagačných zmienok v daných komunikátoch. Žalovaný sankcionoval žalobcu za neoddelenie

odvysielanej (vo výroku konkrétne špecifikovanej) reklamy od ostatných zložiek programovej služby podľa podmienok ustanovených v § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii. Z hľadiska identifikovania skutku je teda irelevantné z akého konkrétneho dôvodu naplnili dané komunikáty definíciu reklamy (napr. ktoré konkrétne propagačné prvky obsahovali). Predmetné komunikáty sú definované časom odvysielania (deň, dátum), ich spôsobom zaradenia (pred, po príp. počas akých programov boli odvysielané) ako aj obsahom (koho označovali za sponzora programu). Je teda podľa názoru žalovaného objektívne nemožné, aby došlo k odvysielaniu akýchkoľvek komunikátov, ktoré by bolo možné zameniť s predmetnými komunikátmi. Buď by bol rozdiel v zjavných a nespochybniteľných veličinách ako napr. deň a čas odvysielania komunikátov alebo v ich obsahu, t. j. kto mal byť sponzorom programu a koho daný komunikát propagoval. Vzhľadom na tieto skutočnosti je žalovaný presvedčený, že požiadavka krajského súdu, aby výrok zrušeného rozhodnutia obsahoval aj dôvody prečo dané komunikáty naplnili definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii nemá žiadne zákonné a dokonca ani logické opodstatnenie.

Zároveň žalovaný poukázal na fakt, že sankcia bola uložená za neoddelenie reklamy a nie za to, že dané komunikáty naplnili definíciu reklamy. Otázka na základe akých úvah dospel žalovaný k záveru, že predmetné komunikáty naplnili definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii je zjavne otázkou, ktorá má byť a je zodpovedaná v odôvodnení zrušeného rozhodnutia.

Na záver žalovaný zdôraznil, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v priamom rozpore s predchádzajúcou konštantnou judikatúrou Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach (neoddelenie sponzorských odkazov, ktoré naplnili definíciu reklamy). Iné senáty Krajského súdu v Bratislave napr. rozsudkami č. 2S 120/2011-69, č. 2S 125/2011-23, č. 2S 145/11-22 a č. 1S 156/2011-33, ale aj samotný senát 3S v predchádzajúcich konaniach rozsudkami č. 3S 150/2011-74 a 3S 148/2011-84, zamietli žaloby a potvrdili rozhodnutia žalovaného č. RL/38/2011, RL/60/2011, RL/57/2011, RL/61/2011, RL/67/2011 a č. RL/54/2011, pričom formulácie výrokov týchto rozhodnutí boli úplne totožné ako formulácia výroku zrušeného rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je potrebné vyhovieť a to vo vzťahu k vadám rozsudku krajského súdu.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Základným poslaním správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní (čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky); ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy ukrátená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podstatou konania v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti OSP je preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym

orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

V odvolaní žalovaný namietal, že krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného je nezrozumiteľný.

V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval odvolací súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou najvyššieho súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Skutočnosť, že sa žalovaný s názorom súdu nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10).

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a najvyšší súd sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napríklad IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

V prejednávanej veci bolo úlohou krajského súdu postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP preskúmať na základe žaloby zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného z 10. mája 2011, č. RL/63/2011, ktorým podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii uložil žalobcovi sankciu - upozornenie na porušenie zákona za to, že v určenom čase odvysielal reklamné šoty vo väčšom časovom rozsahu ako povolených 12 minút a odvysielanú reklamu neoddelil zreteľne a rozoznateľne od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, v rozpore so svojou doterajšou judikatúrou, bez toho, aby tento odklon adekvátne odôvodnil, že výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného je nezrozumiteľný, a preto je potrebné rozhodnutie zrušiť.

K tomuto považuje odvolací súd za potrebné pripomenúť, že do pôsobnosti žalovaného patrí, okrem iného, ukladanie sankcií vysielateľom a prevádzkovateľom retransmisie v zmysle § 64 až 67 zákona o vysielaní a retransmisii. Na tento druh správneho konania sa vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) s výnimkou niektorých ustanovení tohto zákona.

Na základe uvedeného možno tvrdiť, že rozhodnutie žalovaného musí spĺňať tak obsahové, ako aj formálne náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Obsahové náležitosti správneho rozhodnutia zákonodarca ustanovil taxatívnym výpočtom v § 47 ods. 1 Správneho poriadku, sú nimi výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade).

Obsah výroku rozhodnutia je upravený v § 47 ods. 2 Správneho poriadku. V zmysle uvedeného ustanovenia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, pretože obsahuje samotné rozhodnutie vo veci.

V prípade analyzovaného rozhodnutia možno konštatovať, že výroková časť je formulovaná presne, určito, stručne a zároveň úplne vyjadruje vyriešenie veci (tieto požiadavky konštatuje aj Najvyšší súd SR v R 108/1999). Zároveň z nej jasne vyplýva, kto je adresátom predmetného rozhodnutia.

Žalovaný ďalej vo výroku presne uvádza, ktoré zákonné povinnosti boli žalobcom porušené, kedy a v akej súvislosti k porušeniu povinností došlo, čo podopiera aj platnou právnou úpravou.

V záverečnej časti je správne uvedená ukladaná sankcia, na uloženie ktorej je žalovaný zo zákona oprávnený (čo opiera o platnú právnú úpravu).

S ohľadom na uvedené možno konštatovať, že výrok predmetného rozhodnutia spĺňa náležitosti v zmysle § 47 ods. 2 Správneho poriadku, preto je potrebné ho považovať za úplný a správne formulovaný.

Nesprávny je preto záver krajského súdu o tom, že výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného je nejasný, nedostatočný a nezrozumiteľný.

Takéto konštatovanie nemá oporu v spisovom materiáli a nekorešponduje s obsahom samotného rozhodnutia.

Ďalej je potrebné konštatovať, že napriek tomu, že žalobca namietal v žalobe celkom päť dôvodov, pre ktoré je podľa jeho názoru rozhodnutie žalovaného nezákonné, krajský súd sa týmito vôbec nezaoberal a z týchto aspektov rozhodnutie žalovaného vôbec neskúmal.

Takýto postup krajského súdu nemožno považovať za dostačujúci. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Kurti v. Turecko - rozsudok z 29. septembra 2005 č. 2507/02, Múčková v. Slovensko - rozsudok z 13. júna 2006 č. 21302/02), je jedným z princípov predstavujúcich neopomenuteľnú súčasť práva na spravodlivý proces aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom sa musí vyporiadať s námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim ich závažnosti.

Pokiaľ súd tejto zákonnej povinnosti nedostojí, a to jednak tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaobera vôbec, alebo sa s nimi vyporiada nedostatočným spôsobom, založí tým nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia.

Takýto postup nemožno akceptovať, nakoľko by znamenal otvorenie cesty k ľubovôli v súdnom rozhodovaní a znamenal by porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Procesným právom účastníka konania odzrkadľujúcim aj jeho právo na spravodlivý súdny proces je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo je priamo vyjadrené v povinnosti súdu odôvodniť rozsudok spôsobom upraveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 prvá OSP).

Vo vzťahu k správneho orgánu, pokiaľ, ako tomu bolo v tomto prípade, krajský súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím správny orgán porušil zákon, musí byť zo zrušujúceho rozsudku zrejmé, akým spôsobom k porušeniu došlo a aj správny orgán má právo na zrozumiteľné a nespochybniteľné rozhodnutie obsahujúce všetky atribúty riadneho odôvodnenia z dôvodu, aby sa v budúcej praxi podobných pochybení vyvaroval.

Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06 ako aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija v. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balani v. Španielsko z 9. decembra 1994, či Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997).

V súdnom preskúmovacom konaní súd postupuje v súlade s ustanoveniami piatej časti druhej hlavy OSP a hoci správny súd nie je súdom skutkovým, nie je jeho povinnosťou ani úlohou zisťovať skutkový stav veci a sám dokazovanie zásadne nevykonáva, je jeho povinnosťou náležite sa vysporiadať s dôvodmi žaloby (§ 249 ods. 2 OSP), nakoľko správny súd (v danom prípade krajský súd) je obsahom jednotlivých žalobných dôvodov žaloby viazaný, ako to vyplýva aj z ustanovenia § 250h ods. 1 OSP.

Odvolací súd musí konštatovať, že Krajský súd v Bratislave v preskúmvanej veci podľa zhora uvedených ústavných článkov, zákonných ustanovení a zásad nepostupoval, nakoľko jeho právne závery týkajúce sa podstatnej väčšiny žalobných dôvodov v rozsudku absentujú, a preto je napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

Týmto svojím postupom krajský súd spôsobil pochybnosť o zákonnosti a vecnej správnosti svojho rozhodnutia a zaťažil svoje rozhodnutie vadou, ktorá mala za následok porušenie práva účastníkov konania na spravodlivý proces (§ 157 ods. 2 posledná veta OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP).

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou krajského súdu predovšetkým opätovne vec prejednať, vysporiadať sa so všetkými relevantnými námietkami účastníkov konania v intenciách platnej judikatúry najvyššieho a ústavného súdu a napokon aj v intenciách svojej vlastnej rozhodovacej praxi a vydať rozhodnutie, ktoré bude spĺňať všetky náležitosti požadované v § 157 OSP a ktoré bude aj riadne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 250ja ods. 2 a § 221 ods. 1 písm. f) ah) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

V novom rozhodnutí o veci bude povinnosťou krajského súdu rozhodnúť aj o trovách tohto odvolacieho konania v súlade s § 224 ods. 3 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.